

מסמך 137

מסמך 137

זמן ההמתנה בגליל

מוקדם בבוקר של יום שבת, ה-23 בפברואר לשנת 26 לספירה, ירד ישוע מן הגבעות והצטרף אל חבורתו של יוחנן אשר חנתה בפלָה. כל אותו יום התרועע ישוע עם ההמון. הוא סעד נער שנפל ונפצע, והלך איתו לפלה, הכפר הסמוך, על-מנת להשיב את הנער בבטחה אל חיק הוריו.

1. בחירת ארבעת השליחים הראשונים

במהלך השבת הזו, בילו שניים מתלמידיו המובילים של יוחנן זמן רב עם ישוע. מכל חסידיו של יוחנן, אדם בשם אנדראס הוא אשר התרשם מישוע באופן העמוק ביותר; הוא נלווה אליו במסעו לפלה, המסע להשבת הנער הפצוע. בדרך חזרה למקום המפגש עם יוחנן הוא שאל את ישוע שאלות רבות, ומעט בטרם הגיעו אל יעד, השניים עצרו לשיחה קצרה, שבמהלכה אמר אנדראס: "צפיתי כך מאז שהגעת לכפר נחום, ואני מאמין שאתה הוא המורה החדש. ואף כי אינני מבין לגמרי את תורתך, גמרתי אומר ללכת אחרך; לרגליך אשב עד אשר אדע את כל האמת על אודות הממלכה החדשה." ובלב חפץ קיבל ישוע את אנדראס כשליח הראשון, הראשון בקבוצת השנים-עשר אשר עתידה לפעול עמו ולכונן את ממלכת האל החדשה בלבבות בני האדם.

אנדראס צפה בשקט בעבודתו של יוחנן והאמין בה בכנות. ולאנדראס היה אח מוכשר ונלהב בשם שמעון, אשר היה אחד מתלמידיו המובילים של יוחנן. ולא תהיה זו טעות לומר כי שמעון היה מתומכיו הראשיים של יוחנן.

מעט קט לאחר שישוע ואנדראס שבו למחנה, חיפש אנדראס את אחיו, שמעון, ובעת שלקח אותו הצידה, הודיע לו שגמר אומר בדעתו כי ישוע הינו המורה הגדול, וכי הוא ביקש להתקבל כתלמידו. הוא המשיך ואמר שישוע קיבל את הצעתו, והציע לו (לשמעון) לנהוג באותו אופן, קרי לגשת אל ישוע ולהציע את עצמו לשירות הממלכה החדשה. וכך אמר שמעון: "מאז שהוא הגיע לעבוד בבית המלאכה של זבדיה, האמנתי כי נשלח מעם האל, אך מה יהיה עם יוחנן? האם עלינו לנטוש אותו? האם זהו הדבר הנכון לעשות?" ומיד הם החליטו ללכת ולהיוועץ ביוחנן. יוחנן התעצב נוכח המחשבה שיאבד שניים מטובי יועציו ותלמידיו המבטיחים ביותר, אך ענה באומץ לשאלותיהם, ואמר: "זוהי רק ההתחלה; עוד מעט תסתיים מלאכתי, וכולנו נהיה לתלמידיו." ואז אותה אנדראס לישוע לסור הצידה והודיע לו כי אחיו מבקש אף הוא להצטרף לשירות הממלכה החדשה. ובעת שישוע קיבל את שמעון כשליחו השני, הוא אמר: "שמעון, ההתלהבות שלך ראויה לציון, אך היא מסוכנת לעבודת הממלכה. הנני מתריע בך לחשוב יותר כאשר אתה מדבר. אשנה את שמך לפטרוס."

הוריו של הנער אשר נפצע, שהתגוררו בפלה, הציעו לישוע לבלות את הלילה אתם ולהפוך את ביתם לביתו, והוא נעתר להזמנתם. בטרם עזב את אנדראס ואת אחיו, אמר להם ישוע: "מחר, מוקדם בבוקר, נלך לגליל."

לאחר שישוע שב לפלה למשך הלילה, ובעוד שאנדראס ושמעון עדיין משוחחים על אודות האופן שבו ישרתו בכינונה של הממלכה הקרבה, הגיעו אליהם יעקב ויוחנן, בניו של זבדיה, לאחר שחזרו מחיפוש ארוך ועקר יצוע בגבעות. יעקב ויוחנן התעצבו כאשר שמעו את שמעון פטרוס מספר כיצד הוא ואחיו, אנדראס, התקבלו כיועציה הראשונים של הממלכה החדשה, וכי הם עתידים לצאת למחרת היום עם המאסטר החדש שלהם אל הגליל. הם הכירו את ישוע מזה זמן-

מה והם אהבו אותו. הם חיפשו אחריו במשך ימים ארוכים בגבעות, ואילו כעת, מששבו, נודע להם כי העדיפו אחרים על-פניהם. הם שאלו לאן הלך ישוע ומיהרו למצוא אותו.

כאשר הגיעו למקום שבו שהה, ישוע כבר ישן, אך הם העירוהו ואמרו: "כיצד ייתכן הדבר שבעוד שאנו, אשר חיינו אתך במשך זמן כה רב, מחפשים אחריו בגבעות, אתה מעדיף אחרים על-פנינו ובוחר באנדראס ובשמעון כעמיתך הראשונים בממלכה החדשה?" ענה להם ישוע: "היו שקטים בלבבכם, ושאלו את עצמכם, 'מי הנחה אתכם לחפש אחר בן האדם בעת שהוא שעסק בענייני אביו?'" ולאחר שסיפרו לו ממושכות על אודות מהלך חיפושיהם בגבעות, הנחה אותם ישוע כך: "לא בגבעות תבקשו את סוד הממלכה החדשה, כי אם בלבבכם. הוא אשר חיפשתם כבר היה בנשמותיכם. אכן הנכם אחי – אין לי כל צורך לקבל אתכם – אתם כבר הנכם בממלכה, על-כן שימחו ואף התכוננו לצאת עמנו מחר לגליל." יוחנן העז ושאל, "אך מאסטר, האם יעקב ואנוכי נהיה עמיתך בממלכה החדשה, ממש כשם שאנדראס ושמעון הם עמיתך?" וישוע ענה להם, תוך שהוא מניח את ידיו על כתפי כל אחד מהם: "אחי, אתם כבר הייתם איתי ברוח הממלכה, ואפילו בטרם אלו האחרים שטחו את בקשתם להתקבל. אתם, אחי, לא נדרשתם לבקש להיכנס לממלכה; הייתם שם איתי מלכתחילה. אנשים עלולים לחשוב שאחרים הקדימו אתכם, אך בלבבי מניתי אתכם במועצות הממלכה, ואפילו בטרם חשבתם לבקש זאת ממני. ואף הייתם עשויים להיות הראשונים מבין האנשים, אילולא נעדרתם בעת שחיפשתם את זה אשר לא אבד, מתוך כוונה טובה ומיוזמתכם שלכם. בממלכה אשר בוא תבוא, אל נא תשימו לב לדברים אשר גורמים לכם לחרדה, אלא העסיקו את עצמכם כל העת בעשיית רצונו של האב אשר בשמים."

יעקב ויוחנן קיבלו את הנזיפה ברוח טובה; מעולם הם לא התקנאו עוד באנדראס ובשמעון. והם התכוננו לצאת לגליל למחרת בבוקר, יחד עם שני השליחים הנוספים. מאותו יום ואילך, המונח "שליח" שימש על-מנת להבחין במשפחת היועצים, אשר בחר ישוע מקרב המוני התלמידים המאמינים אשר הלכו בעקבותיו מאוחר יותר.

מאוחר באותו הערב שוחחו יעקב, יוחנן, אנדראס ושמעון עם יוחנן המטביל, ועם דמעות בעיניו, אך בקול יציב, שחרר הנביא הנאמן מיהודה שניים מבכירי תלמידיו על-מנת שאלו יהפכו לשליחי של הנסיך הגלילי של הממלכה הקרבה.

2. בחירתם של פיליפוס ושל נתנאל

בבוקר יום ראשון, ה-24 בפברואר, שנת 26 לספירה, נפרד ישוע מיוחנן המטביל על שפת הנהר בסמוך לפלה, ומעולם הם לא נפגשו עוד בגוף.

באותו יום, בעוד שישוע וארבעת שליחיו-תלמידיו יצאו לכיוון הגליל, התרחשה סערה גדולה במחנה חסידיו של יוחנן. הפיצול הגדול הראשון עמד להתרחש. יום קודם לכן הכריז יוחנן בפני אנדראס ובפני עזרא כי ישוע היה הגואל. אנדראס החליט ללכת אחר ישוע, ואילו עזרא דחה את הנגר השקט מנצרת, וטען בפני חבריו, "הנביא דניאל הכריז כי הנה עם עַנְי השמים הִיָּה בָּא כְּבֵן אֲדָם בְּכָבוֹד וְיָקָר". לא יוכל נגר זה מנצרת, בנאי הסירות מכפר נחום, להיות הגואל. האם מנצרת תוכל לבוא מתת אלוה שכוז? ישוע זה הינו קרוב משפחתו של יוחנן, ובשל טוב לבו של מורנו, הוא הולך שולל. הבה נתרחק ממשיח שקרי זה." כאשר יוחנן גער בעזרא על דבריו אלו, לקח זה עמו רבים מן החסידים ומיהר דרומה. וקבוצה זו המשיכה להטביל בשמו של יוחנן, ולבסוף הקימה כת של אלו אשר האמינו ביוחנן, אך סירבו לקבל את ישוע. שריד לקבוצה הזו נותר במסופוטמיה עד עצם היום הזה.

בעוד שהצרות האלה מתרחשות בקרב חסידיו של יוחנן, ישוע וארבעת תלמידיו-שליחיו כבר היו הרחק משם, בדרכם לגליל. בטרם חצו את הירדן, על-מנת להגיע לנִין ומשם אל נצרת, נשא ישוע

את עיניו וראה במעלה הדרך את פיליפוס מבית-צידה ואת חברו פוסעים לקראתם. ישוע הכיר את פיליפוס מזה זמן-מה, והוא אף היה מוכר היטב לכל ארבעת השליחים החדשים. הוא ונתנאל היו בדרכם לביקור אצל יוחנן, בפלה, בכדי ללמוד על אודות ממלכת האל הקרבה הנודעת, והוא שמח לקראת ישוע. פיליפוס העריץ את ישוע עוד מראשית ימיו של זה בכפר נחום. אך נתנאל, אשר התגורר בכנא אשר בגליל, לא הכיר את ישוע. פיליפוס התקדם אל עבר חבריו בכדי לברכם, בעוד שנתנאל שכב לנוח לצד הדרך בצלו של עץ.

פטרס לקח את פיליפוס הצדה והסביר לו שהם – כאשר הכוונה לעצמו, לאנדראס, ליעקב וליוחנן – הפכו לעמיתיו של ישוע בממלכה החדשה. הוא האיץ בו להתנדב לשירות. פיליפוס נמצא בדילמה. מה עליו לעשות? כאן, לצד הדרך שליד הירדן וללא כל התרעה מוקדמת, הגיע הרגע שלו לקבל באופן מידי את ההחלטה המשמעותית ביותר בחיים שלמים. בזמן הזה הוא החל לשוחח שיחה ערה עם פטרס, אנדראס ויוחנן, בעוד שישוע תיאר בפני יעקב את המסע דרך הגליל לעבר כפר נחום. לבסוף הציע אנדראס לפיליפוס, "למה שלא תשאל את המאסטר?"

לפתע הבין פיליפוס כי ישוע היה אדם בעל שיעור קומה וייתכן שאף המשיח, והוא החליט לקבל את עצתו של ישוע בנושא הזה; הוא הלך אליו ישירות ושאל: "המורה, האם עלי ללכת אל יוחנן, או להצטרף אל חבריי אשר הולכים אחריו?" וישוע ענה: "בוא אחרי." פיליפוס היה נרגש בשל הביטחון שמצא את הגואל.

וכעת סימן פיליפוס לקבוצה להישאר במקומה, בעוד שהוא מיהר חזרה לבשר לחברו נתנאל על החלטתו. נתנאל עדיין ישב תחת עץ התות ושקל בדעתו את כל הדברים הרבים אשר שמע על אודות יוחנן המטביל, הממלכה הקרבה והמשיח המיוחל. פיליפוס קטע את מחשבותיו וקרא, "מצאתי את הגואל, הוא אשר עליו כתבו משה והנביאים, ואשר עליו בישר יוחנן." נתנאל הרים את מבטו ושאל, "מנין בא מורה זה?" ענה לו פיליפוס, "זהו ישוע בן-יוסף מנצרת, הנגר, אשר גר לאחרונה בכפר נחום." ואז, מעט הלום, שאל נתנאל, "המנצרת יכול לצאת טוב שכזה?" אך פיליפוס רק אחז בזרועו ואמר, "בוא וראה."

פיליפוס הוביל את נתנאל אל ישוע, אשר התבונן בטוב בפניו של האדם אשר נמלא ספק אמיתי, ואמר: "הֲנֵה בָּאֵת בֶּן יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אֵין בוֹ רִמְיָה. בוא אחרי." ונתנאל, נפנה אל פיליפוס ואמר: "הצדק עמך. אכן מאסטר זה. אף אני אחריו אלך, אם אמצא ראוי." וישוע הנהן לעברו של נתנאל וחזר ואמר, "בוא אחרי."

וישוע כבר אסף מחצית מקבוצת עמיתיו הקרובים העתידיים, חמישה אנשים אשר הכירו אותו זמן-מה זר אחד, נתנאל. וללא כל שיהוי נוסף, הם חצו את הירדן, ועברו דרך הכפר נין בדרכם אל נצרת, שאליה הם הגיעו מאוחר באותו ערב.

באותו לילה שהו כולם בביתו של יוסף, בית ילדותו של ישוע. עמיתיו של ישוע כלל לא הבינו מדוע המורה החדש שלהם כה טרוד בחיסול של כל שריד וזכר למה שכתב ושנמצא ברחבי הבית, כדוגמת עשרת הדיברות ואמרות שפר אחרות. אך מעשה זה, יחד עם העובדה כי מעולם לאחר מכן הם לא ראו אותו כותב דבר – אלא על אבק, או על חול – חרטו רושם עמוק בדעתם.

3. הביקור בכפר נחום

למחרת היום שילח ישוע את שליחיו לכנא, מכיוון שכולם היו מוזמנים לחתונה של אחת מן הצעירות הידועות בכפר, בעוד שהוא עצמו מיהר לבקר את אמו ביקור חטוף בכפר נחום ועצר במגדל לבקר את אחיו יהודה.

בטרם עמיתיו החדשים של ישוע עזבו את נצרת, הם סיפרו ליוסף ולבני משפחתו האחרים של ישוע על אודות המאורעות הנפלאים אשר התרחשו לאחרונה, וביטאו בחופשיות את אמונתם, כי ישוע הינו המשיח המיוחל. ובעת שבני משפחתו אלו של ישוע שוחחו על אודות הדברים הללו, אמר יוסף: "אולי אחרי ככלות הכול אימא צדקה – אולי אחינו המוזר אכן הינו המלך הבא."

יהודה נכח בהטבלתו של ישוע, ויחד עם אחיו יעקב הפך למאמין נחוש במשימתו של ישוע על-פני האדמה. ואף כי הן יעקב והן יהודה תהו בנוגע לטיב משימת אחיהם, אמם החייתה את כל תקוותיה מלפנים, הנוגעות לכך שישוע הינו המשיח בן-דוד, והיא חיזקה את בניה להאמין כי אחיהם אכן הינו גואל ישראל.

ואף-על-פי שישוע הגיע אל כפר נחום בליל יום שני, הוא לא הלך אל ביתו שלו, שם התגוררו יעקב ואמו, אלא הלך הישר אל בית משפחת זבדיה. כל חבריו בכפר נחום ראו את השינוי הגדול והנעים אשר חל בו. פעם נוספת הוא נראה עליז יחסית ודמה יותר לעצמו, כפי שהיה בשנים המוקדמות יותר בנצרת. בשנים שלפני הטבלתו ובתקופת ההתבודדות אשר לפניו ולאחריה, הוא הפך יותר ויותר רציני ומרוכז בעצמו. כעת חשו כולם כי הוא חזר להיות יותר כפי שהיה בעבר. ואף כי שוב היה עליז ושמח, אכן היה בו דבר-מה בעל חשיבות משוכה בהדר, דבר-מה מרומם.

מרים הייתה אחוזת ציפייה והתרגשות. היא ציפתה לכך שכבר בקרוב תתממש הבטחתו של גבריאל. היא ציפתה לכך שבקרוב פלשתינה כולה תוכה בתדהמה, בשעה שיתגלה בנה כמלכם העל-טבעי של היהודים. אך ישוע רק חיך אל מול מטר השאלות אשר המטירו עליו יעקב, יהודה וזבדיה, ואמר: "מוטב שאמתין כאן קמעה; עלי לעשות את רצון אבי אשר שבמרומים."

למחרת, ביום שלישי, הלכו כולם אל כנא, לחתונתה של נעמי, אשר תוכננה ליום המחרת. ולמרות אזהרותיו החוזרות ונשנות של ישוע, כי לא יספרו לאיש על אודותיו "עד אשר תגיע שעתו של האב," הם התעקשו להפיץ בשקט את החדשות וסיפרו כי מצאו את הגואל. כל אחד מהם היה בטוח כי ישוע יכריז על סמכותו המשיחית בחתונה המתוכננת בכנא, וכי יעשה זאת בעוצמה כבירה ותוך מפגן רב-הוד של גדולה. הם זכרו את מה שסופר להם על התופעה אשר התרחשה בשעת הטבלתו, והם האמינו כי שארית דרכו על-פני האדמה תתאפיין בעוד ועוד מפגנים על-טבעיים של ניסים ונפלאות. בהתאם לכך, כלל תושבי האזור התכוננו להתאסף יחדיו בכנא לסעודת הכלולות של נעמי ויואב, בנו של נתן.

מזה שנים שמרים לא הייתה שמחה כך-כך. היא הלכה לכנא כמלכה הצועדת לקראת הכתרתו של בנה. מאז היה בן שלושה-עשרה, לא ראו אותו בני משפחתו של ישוע כל-כך חסר דאגות ושמח, כל-כך מתחשב ומבין לרצונות ולבקשות עמיתיו, ואוהד באופן נוגע ללב. ולפיכך התלחשו בינם לבין עצמם, ובקבוצות קטנות, תמהים מה עומד כעת לפתחם. מה יעשה כעת אדם מוזר זה? כיצד הוא יקדם את הדר הממלכה הממשמשת ובאה? והם התרגשו כולם נוכח הידיעה כי הם עתידים להיות נוכחים בהתגלות כוחו ועוצמתו של אלוהי ישראל.

4. החתונה בכנא

עד צהרי יום רביעי, הגיעו והתאספו בכנא כמעט אלף אורחים, יותר מפי ארבעה מאלו אשר הוזמנו לחתונה. היהודים נהגו לערוך חתונות בימי רביעי, וההזמנות נשלחו אל רחבי החבל כחודש ימים לפני החתונה. לפני הצהריים, וכן בשעות אחר-הצהריים המוקדמות, נדמה היה כי דובר יותר בקבלת פנים עבור ישוע מאשר בחתונה. כולם רצו לברך את הגלילי הזה, המפורסם באופן יחסי, והוא נהג באדיבות עם כולם, צעירים כזקנים, גויים כיהודים. וכולם שמחו כאשר ישוע הסכים להוביל את מצעד החופה.

כעת ישוע היה מודע לחלוטין באשר לקיומו האנושי, באשר לקיום האלוהי הקודם, ולמעמד המשולב, או הממוזג, שבין הטבע האנושי לזה האלוהי. בקלילות מושלמת הוא יכול היה למלא ברגע אחד את תפקיד האדם, ומיד לאחר מכן ליטול לעצמו את הזכויות המוקנות לטבע של אישיותו האלוהית.

וככל שחלף היום, התברר לישוע יותר ויותר כי האנשים ציפו ממנו למעשה נס כלשהו; ובייחוד הוא הבין כי בני משפחתו וששת תלמידיו-שליחיו ציפו ממנו להכריז על הממלכה המתקרבת במופע מדהים ועל-טבעי כלשהו.

בשעות אחר-הצהריים המוקדמות זימנה מרים את יעקב אליה, ויחד הם העזו ופנו אל ישוע על-מנת לשאול אותו שמא יסכים לסמוך עליהם וליידע אותם באיזו שעה ובאיזה חלק של טקסי החתונה בכוונתו להציג עצמו כאחד "העל-טבעי". ומיד לאחר ששאלו זאת, הבחינו שעוררו אצלו את ההתמרמרות האופיינית לו. והוא רק אמר: "אם תאהבוני, כי אז תסכימו להמתין עמי בשעה שאמתין אני לרצון אבי שבשמיים." ואולם, הייתה זו הבעת פניו אשר העידה על רהיטות הנייפה.

עבור ישוע האנושי, היווה צעד זה של אמו אכזבה גדולה, והוא התפכח מאד מתגובתו שלו להצעתה כי יאות להפגין את אלוהיותו באופן חיצוני כזה או אחר. היה זה אחד מן הדברים אשר הוא החליט להימנע מלעשותם בעת שהתבודד בגבעות לפני זמן לא רב. מרים הייתה מדוכאת במשך מספר שעות. היא אמרה ליעקב: "אני לא יכולה להבין אותו; מה פשר כל הדבר זה? האם לא יהיה סוף להתנהגותו המוזרה?" יעקב ויהודה ניסו לנחם את אמם, בעוד שישוע פרש למשך שעה של התבודדות. ואולם, כאשר הוא שב לאסיפה, שוב הוא היה שמח ועליז לבב.

החופה נמשכה תוך ציפייה מתוחה, אך הטקס כולו נמשך ללא כל תנועה, או אפילו מילה, מצד אורח הכבוד. ואז נלחש כי הנגר ובנאי הסירות, זה אשר יוחנן כינה "הגואל", יפגין את כוחותיו במסגרת החגיגות במהלך הערב, ואולי במהלך סעודת החופה. ואולם, כל הציפיות האלה הוסרו ביעילות מדעתם של ששת התלמידים-שליחים, בשעה שישוע זימן אותם יחדיו, ממש לפני סעודת החופה, ובכנות גדולה אמר להם: "אל נא תחשבו בלבבכם כי באתי למקום הזה לחולל פלאות למען הסקרנים, או למען שכנע את הספקנים. באנו לכאן דווקא להמתין לרצונו של אבינו שבשמיים." אך כאשר מרים והאחרים ראו אותו מתייעץ עם עמיתיו, הם השתכנעו עד תום כי דבר-מה יוצא-דופן עתיד להתרחש. וכולם ישבו לסעוד וליהנות מסעודת החופה בחברותא הטובה.

אבי החתן הכין מבעוד מועד די יין על-מנת לשמח את כל המוזמנים, אך כיצד יכול היה לנחש כי חתונת בנו עתידה הייתה להיות מאורע אשר נקשר להופעתו של ישוע כמשיח הגואל? הוא שמח על כך שבן הגליל המפורסם נמנה עם אורחיו, אך בטרם תמה סעודת החופה, מסרו לו משרתיו את החדשות המצערות כי מלאי היין הולך ואוזל. ועם סיום הסעודה הרשמית, כאשר האורחים החלו להתהלך אנה ואנה בגינה, סיפרה אם החתן למרים בסוד כי מלאי היין אזל. ומרים אמרה בפסקנות: "אל דאגה – אדבר עם בני. הוא יעזור לנו." וכך, היא העזה לפנות אליו, אף-על-פי שהוא גער בה רק שעות אחדות קודם לכן.

לאורך תקופה שנמשכה שנים רבות, מרים התרגלה לפנות תמיד אל ישוע בכל שעת צרה בחיי ביתם שבנצרת; ולפיכך היה זה אך טבעי שהיא תחשוב עליו ברגע הזה. אך במקרה הזה, היו לאם השאפתנית הזו גם מניעים אחרים בפנייתה זו אל בנה בכורה. בעת שישוע עמד לבדו בפינת הגן, ניגשה אליו אמו ואמרה לו, "בני, אין להם עוד יין." ישוע ענה לה, "אישה טובה שלי, מה לי ולזה?" אמרה לו מרים, "אבל אני מאמינה שהגיעה שעתך; האם לא תוכל לעזור לנו?" ענה ישוע: "אני שב ומכריז כי לא באתי על-מנת לעשות דברים מעין אלה. למה שוב תטרידי אותי עם העניינים הללו?" ואז, כשדמעות בעיניה, אמרה לו מרים, "אבל בני, הבטחתי להם שתעזור לנו; האם לא

תסכים לעשות דבר-מה עבורי?" ואז ענה לה ישוע: "אישה, למה לך להבטיח דברים שכאלה? אל תעשי זאת שוב. בכל דבר ועניין עלינו להמתין לרצונו של האב שבשמיים."

לבה של מרים, אמו של ישוע, נשבר בקרבה; היא הוכתה בתדהמה! ובעת שעמדה מולו ללא ניע, דמעות זולגות במורד פניה, נכמר לבו האנושי של ישוע בקרבו ונמלא חמלה כלפי האישה אשר ילדה אותו; ובעת שהתכופף כלפיה, הוא הניח את זרועו בעדינות על ראשה ואמר: "אנא לך, אימא מרים, אל נא תעצבי על מילותיי הקשות. האם לא אמרתי לך פעמים רבות כי באתי רק כדי לעשות את רצון אבי שבשמיים? בשמחה הייתי עושה את אשר את מבקשת, אם היה זה חלק מרצון האב – " וישוע היסס וחדל מדבריו. נדמה היה למרים שמהו התרחש. היא קפצה, כרכה את ידיה סביב צווארו של ישוע, נישקה אותו ורצה לעבר אזור המשרתים, תוך שהיא אומרת, "כל שבני יאמר, כך תעשו." אך ישוע לא אמר דבר. וכעת הוא הבין שכבר אמר – או יותר נכון שהביע במחשבתו – יתר על המידה.

מרים רקדה מרוב שמחה. ואף כי לא ידעה כיצד יופק היין, היא הייתה בטוחה שהצליחה סוף-סוף לשכנע את בנה בכורה לתבוע את מעמדו ולהעז לצעוד קדימה ולתפוש את מקומו הראוי תוך הפגנת כוח משיחית. ומכיוון שבמקום נכחו אישיות יקום וכוחות יקום מסוימים, אשר כל יתר הנוכחים כלל לא היו מודעים לנוכחותם, תקוותה לא נכזבה. היין שבו חפצה מרים, ואשר ישוע, האל-האדם, ביקש באופן אנושי מתוך אהדה אליה, אכן עמד להגיע.

בסמוך לשם עמדו שישה כדי מים עשויים אבן, אשר כל אחד מהם הכיל כשמונים ליטרים של מים. המים הללו נועדו לשם טקסי הטהרה שבסיום חגיגות הנישואין. תשומת לבו של ישוע נפנתה אל תכונתם של המשרתים מסביב לכדים, שעליה ניצחה אמו בפעלתנות, וכאשר הוא הלך לשם, הוא ראה שהם מוציאים מן הכדים קנקנים מלאים ביין.

לאיטו הבין ישוע את אשר אירע. מכל אלו אשר נכחו בחתונה בכנא, ישוע היה המופתע ביותר. אחרים ציפו ממנו לנפלאות, אבל זה בדיוק היה הדבר שהוא התכוון להימנע מלעשות. ואז נזכר בן האדם באזהרה אשר קיבל בגבעות ממכוון המחשבה שלו, אשר הפך אישי. הוא נזכר כי המכוון הזהיר אותו כי אין שום כוח, או אישיות, אשר תוכל למנוע ממנו מלהפעיל את יכולותיו כבורא באופן בלתי-תלוי בזמן. באירוע הזה, נקבצו ליד המים מתמרי כוח, אמצעיוניים, וכל האישיות הנדרשות האחרות, כמו גם אלמנטים נדרשים אחרים, ואל מול בקשתו המובעת של בורא יקום ריבון, לא ניתן היה להימנע מהופעת המיידית של יין. ומאורע זה התרחש בוודאות כפולה ומכופלת, מכיוון שהמכוון אשר הפך אישי ציין כי מימוש רצונו של הבן לא עמד בסתירה כלשהי לרצון האב.

אך לא היה זה נס בשום מובן שהוא. שום חוק טבע לא שונה, הופר, ואפילו לא התרחשה כל התעלות מעל לחוקי הטבע. לא אירע דבר, למעט קיצור הזמן בעת שהיצורים השמימיים הרכיבו את האלמנטים הכימיים הדרושים להפקתו של היין. במאורע זה, בכנא, הכינו סוכניו של הבורא את היין ממש כפי שהוא מופק באופן טבעי, למעט העובדה שהם עשו זאת בלא-תלות בזמן, ובהתערבותן של סוכנויות על-טבעיות, אשר קיבצו במרחב את המרכיבים הכימיים הנחוצים.

יתר על-כן, ברור היה שההתרחשות של מה שכונה "נס" לא נגדה את רצון אב פרדיס, שכן אחרת לא הייתה מתרחשת, וזאת מכיוון שישוע הכפיף את עצמו זה מכבר לכל דבר ועניין לרצונו של האב.

המשרתים מזגו את היין החדש הזה והביאו אותו לשושבין, הוא "אדון המשתה". ולאחר שזה טעם אותו, הוא קרא אליו את החתן ואמר לו: "המנהג הוא להגיש ראשית את היין הטוב, ואז, כאשר

האורחים כבר שתויים היטב, להגיש את היין הפחות טוב; אבל אתה שמרת את מיטב היין לסיום המשתה."

מרים ותלמידיו של ישוע שמחו עד מאוד בנס לכאורה, מפני שסברו שישוע ביצע אותו בכוונת מכוון, אך ישוע פרש לפינה חבויה בגן וחשב לעומק במשך מספר רגעים קצרים. לבסוף הוא החליט כי בנסיבות שנוצרו, המאורע מצוי מעבר לשליטתו האישית, ומכיוון שאיננו מנוגד לרצון אביו הוא היה בלתי-נמנע. כאשר שב אל הקהל, האנשים התבוננו בו ביראה; כולם האמינו כי הוא הינו המשיח. אך ישוע תמה מאוד, מכיוון שידע שאמונתם בו נבעה אך ורק מן המאורע יוצא הדופן אשר חזו בו זה עתה. וישוע פרש שוב לזמן מה ועלה אל גג הבית, על-מנת לחשוב על הכול מחדש.

כעת ישוע הבין לגמרי כי הוא חייב כל העת לעמוד על המשמר, שמא האהדה והרחמים אשר יחוש, יגרמו להתרחשותם החוזרת של מאורעות דומים לזה. ואף-על-פי-כן, מאורעות רבים ודומים לזה התרחשו בטרם נפרד בן האדם לצמיתות מהחיים בגוף בשר ודם.

5. חזרה בכפר נחום

ואף כי רבים מן האורחים נותרו למשך השבוע של חגיגות החתונה, ישוע ותלמידיו-שליחיו הנבחרים החדשים – יעקב, יוחנן, אנדראס, פטרוס, פיליפוס ונתנאל – עזבו מוקדם מאוד בבוקר המחרת והלכו אל כפר נחום. הם יצאו לדרכם מבלי שנפרדו לשלום מאיש. בני משפחתו של ישוע וחבריו בכנא התעצבו על שהוא עזב אותם כך פתאום, ויהודה, אחיו הצעיר ביותר של ישוע, יצא לחפשו. ישוע ושליחיו הלכו ישירות אל ביתו של זבדיה בכפר נחום. במהלך המסע הזה שוחח ישוע עם עמיתיו הנבחרים החדשים על דברים רבים החשובים לממלכה הקרבה, ובייחוד הזהיר אותם לבל יציינו את מעשה הפיכתם של המים ליין. הוא אף ייעץ להם להימנע בעבודתם העתידית מן הערים ציפורי וטבריה.

לאחר הארוחה באותו ערב בביתם של זבדיה ושל שלומית, התקיימה אחת מן הפגישות החשובות ביותר בכל מהלך הקריירה של ישוע על-פני כדור הארץ. בפגישה נכחו אך ורק ששת השליחים; יהודה הגיע מעט לפני שהם עמדו להיפרד. ששת הנבחרים הללו הלכו עם ישוע מכנא לבית-צידה והרגישו כאילו הם מרחפים באוויר. הם נמלאו צפייה ועלצו על כך שנבחרו להיות עמיתיו הקרובים של בן האדם. אך כאשר ביקש ישוע להבהיר להם מי הוא היה, מה הייתה משימתו על-פני האדמה וכיצד היא עלולה להסתיים, הם הוכו בתדהמה. הם לא הצליחו לתפוש את הדברים שאמר להם. הם נותרו ללא מילים; אפילו פטרוס נותר הלום ומעבר לכל יכולת הבעה במילים. רק אנדראס, אשר העמיק לחשוב, העז להשיב למילות העצה של ישוע. כאשר הבין ישוע כי הם לא קלטו את המסר, כאשר נוכח לראות שהרעיונות שלהם על אודות משיח ישראל היו מגובשים באופן כה גמור, הוא שלח אותם למנוחת לילה, ויצא להלך עם אחיו יהודה. ולפני שיהודה נפרד מישוע, הוא אמר לו בהתרגשות רבה כך: "אבי-אחי, אף פעם לא הבנתי אותך. אינני יודע בוודאות אם אתה מה שאמי לימדה אותנו עליך, ואינני מבין לגמרי את הממלכה הקרבה, אך אני יודע כי אתה הנך איש אלוהים רב-עוצמה. שמעתי את הקול בירדן, ואני מאמין בך, בלי קשר למי שאתה." וכשסיים את דבריו, יצא אל ביתו שלו אשר במגדל.

באותו לילה ישוע לא ישן. הוא עטה על עצמו את שמיכת הערב, ישב על חוף האגם וחשב עד לשחר יום המחרת. בשעות המדיטציה הארוכות של אותו לילה, ישוע הבין בבהירות כי לעולם לא יצליח לגרום לחסידי לראות בו דבר אחר מאשר המשיח המיוחל משכבר הימים. לבסוף הוא הבין כי הדרך היחידה לצאת לדרך ולבשר על הממלכה הייתה תוך מילוי נבואתו של יוחנן, ובדמותו של זה אשר היה יהודים ציפו לו זה מכבר. אחרי ככלות הכול, אף כי הוא לא היה המשיח בן דוד אשר לו הם ציפו, הוא אכן היווה התגשמות נבואותיהם של הרוחניים יותר שבין נביאי קדם. מאז

ואילך, שוב לא הכחיש לחלוטין כי הוא היה המשיח. הוא החליט להשאיר את התרת המצב הסבוך הזה לאופן שבו יתפתח רצונו של אביו.

למחרת בבוקר הצטרף ישוע אל חבריו לארוחת הבוקר ומצא חבורה עגמומית. הוא שוחח עם כולם, ועם תום הארוחה קיבץ אותם סביבו ואמר: "רצונו של אבי הוא שנשהה כאן למשך זמן מה. שמעתם כי יוחנן אמר שהוא בא להכשיר את הקרקע לקראת הממלכה; לפיכך מוטב שנמתין להשלמת תקופת עבודתו של יוחנן כמטיף. כאשר המבשר על בואו של בן האדם יסיים את מלאכתו, נתחיל אנו לבשר את הבשורות הטובות על אודות הממלכה." הוא הנחה את שליחיו לחזור אל רשתותיהם, בעוד שהוא עצמו התכוון לחזור עם זבדיה אל בית המלאכה. הוא הבטיח לראות אותם שוב למחרת בבית הכנסת, שם הוא עתיד היה לשאת דברים, וקבע להיפגש איתם בשבת אחר הצהריים.

6. מאורעות השבת

הופעתו הציבורית הראשונה של ישוע לאחר הטבלתו התרחשה ב-2 במרץ, שנת 26 לספירה, בבית הכנסת של כפר נחום. בית הכנסת היה מלא עד אפס מקום. לסיפור ההטבלה בירדן נוספו כעת החדשות הטריות על אודות המים והיין בכנא. ישוע מיקם את ששת שליחיו במקומות של כבוד, ולצדם ישבו גם אחיו בבשר, יעקב ויהודה. גם אמו, אשר שבה עם יעקב לכפר נחום בערב הקודם, נכחה בעזרת הנשים של בית הכנסת. הקהל כולו היה מתוח; הם ציפו למופע יוצא-דופן כלשהו של עוצמה על-טבעית, אשר יעיד כראוי על טיבו ועל סמכותו של זה אשר התעתד לשאת אליהם דברים באותו יום. ואולם, תקוותם נידונה לאכזבה.

כאשר קם ישוע על רגליו, הושיט אליו רב הקהילה את מגילת התורה, ממנה הוא קרא את דברי הנביא ישעיהו: "כה אמר יהוה, השמים כסאי והארץ הים רגלי. אי-זה בית אשר תבנו לי, ואי-זה מקום מנוחתי. ואת כל אלה ידי עשתה ויהיו כל אלה, נאם יהוה. ואל זה אביט אל עני ונכה רוח וחרד על דברי. שמעו דבר יהוה, החרדים אל דברו. אמרו אחיכם שנאיכם מנדיכם, למען שמי יקבד יהוה. ונראה בשמחתכם, והם יבשו. קול שאון מעיר, קול מהיכל; קול יהוה משלם גמול לאיביו: בטרם תחיל, ילדה; בטרם יבוא חבל לה והמליטה זכר. מי-שמע כזאת, מי ראה כאלה, היוחל ארץ ביום אחד, אם יולד גוי פעם אחת... כי כה אמר יהוה: הנני נטה אליה כנהר שלום, וכנחל שוטף כבוד גוים. כאיש אשר אמו תנחמנו, כן אנכי אנהמכם. ובירו שלם תנחמו. וראיתם וישש לבבכם."

וכאשר סיים את קריאתו, מסר ישוע את המגילה לאיש האמון על משמרתה. ובטרם התיישב, אמר בפשטות כך: "התאזרו בסבלנות ועוד תזכו לחזות בהדרו של האל; וכך יהא עבור כל אלו אשר ילכו עמדי וילמדו כך לעשות את רצון אבי שבשמיים." והקהל הלך אל ביתו והאנשים תמחו מה פשר כל הדברים האלו.

באותו אחר-צהריים, ישוע ושליחיו, ועמם יעקב ויהודה, עלו לסירה, חתרו מעט הלאה מן החוף והטילו עוגן בעוד שהוא מדבר על אודות הממלכה הקרבה. והם הבינו יותר מאשר הבינו בליל יום חמישי.

ישוע הנחה אותם לחזור לשגרת מלאכתם "עד אשר תגיע שעת הממלכה." ועל-מנת לעודד אותם לעשות כך, שימש בעצמו דוגמא בשעה ששב בעצמו אל מלאכתו הרגילה במספנה. הוא הסביר להם כי מדי ערב הם יבלו שלוש שעות בלימוד ובהכנה לקראת עבודתם העתידית, ועוד אמר: "נישאר כאן עד אשר אבי יצווה עלי לקרוא לכם. על כל אחד מכם לשוב אל מלאכתו הרגילה כאילו דבר לא אירע. אל תספרו לאיש על אודותי וזכרו כי הממלכה שלי לא תגיע ברעש ובמהומה, אלא דרך השינוי הכביר אשר יחולל אבי בלבבכם ובלבבות אלו אשר ייקראו להתאסף

לצדכם באולמות הממלכה. כעת הנכם ידידיי; אנוכי אוהב אתכם וסומך עליכם; ובקרוב תהיו עמיתי הקרובים. היו סבלניים. היו עדינים. צייתו בכל עת לרצון האב. הכינו את עצמכם לקריאת הממלכה. ואף כי תשמחו עד מאוד בשירות אבי, היו מוכנים אף לצרה, כי מזהיר אני אתכם שרק בצרות רבות ייבואו רבים אל ממלכת האלוהים. אך שמחה מלאה תהא נחלת כל אלו אשר ימצאו את הממלכה, והם ייקראו הברוכים אשר בארץ. אך אל נא תשתעשעו בתקוות שווא; העולם יעמוד נבוך נוכח מילותיי. אפילו אתם, ידידיי, אינכם מבינים עד תום את אשר גולל אנוכי בפני דעתכם המבולבלת. אל נא תטעו; אנו עומדים לעמוד בקרב דור של דורשי אותות ומופתים. הם יתבעו שאספק להם הוכחות על כך שנשלחתי מעם אבי, והם יהיו איטיים לראות בהתגלותה של אהבת אבי את כתב ההאמנה של משימתי."

באותו ערב, עת הם שבו אל חוף ובטרם נפרדו לדרכם, עמד ישוע על שפת המים והתפלל: "מודה אני לך, אבי, על הקטנים הללו, אשר מאמינים אפילו כעת, חרף הספק אשר אחז בהם. ולמען שלומם הקדשתי עצמי לעשות את רצונך. וכעת, לו ילמדו להיות אחד, ממש כשם שאנחנו הננו אחד."

7. ארבעה חודשי הכשרה

תקופת ההמתנה הזו נמשכה ארבעה חודשים ארוכים – מרץ, אפריל, מאי ויוני; במהלך החודשים הללו ערך ישוע יותר ממאה מפגשים ארוכים ורציניים, אף כי שמחים ועליזים, עם ששת חבריו אלו ועם יעקב, אחיו שלו. בשל מחלה במשפחתו, נבצר מיהודה מלהשתתף בשיעורים הללו. ואף כי יעקב אחיו לא איבד את אמונתו בישוע במשך חודשי ההשתהות, החודשים נעדרי הפעולה, מרים כמעט והתייאשה מבנה. אמונתה, אשר העפילה לגבהים כה גדולים בכנא, צנחה כעת לשפל שכמוהו לא נמצאה בו מעודה. כל מה שהייתה יכולה עתה, היה לחזור ולומר: "אינני יכולה להבין אותו. אינני מצליחה להבין מה המשמעות של כל זה." אך אשתו של יעקב חיזקה אותה עד מאוד.

במשך ארבעת החודשים הללו התוודעו שבעת המאמינים הללו, אחד מהם אחיו שלו עצמו, אל ישוע; הם התרגלו לרעיון של החיים לצד אל-אדם זה. ואף-על-פי שהם קראו לו רבי, הם החלו ללמוד שלא לפחד מפניו. ישוע ניחן באישיות מלאת חסד אשר אין כמותה, וזו אפשרה לו לחיות בקרבם מבלי שייבהלו מאלוהיותו. הם גילו כי קל עד מאוד להיות "חברים של האל", האל אשר התגשם בדמות בשר ודם. עבור קבוצת החסידים, היווה זמן ההמתנה הזה מבחן אמונה רציני. לא אירע דבר וחצי דבר מטבע פלאי. מדי יום הם הלכו לעבודת יומם הרגילה ומדי ערב בילו למרגלות ישוע. ומה שהחזיק אותם יחדיו היו אישיותו, אשר אין כדוגמתה, ומילות החסד אשר דיבר אליהם מדי ערב בערבו.

תקופת ההמתנה והלימוד הזו הייתה קשה במיוחד עבור שמעון פטרוס. שוב ושוב הוא ביקש לשכנע את ישוע להתחיל להטיף לממלכה בגליל, בעוד שיוחנן עושה זאת ביהודה. אך תמיד השיב לו ישוע: "התאזר בסבלנות, שמעון, והתקדם. כשיקרא לנו האב, נהיה מוכנים במידה הנכונה." ומדי פעם נהג אנדראס להרגיע את פטרוס באמצעות עצותיו הפילוסופיות המשוכות בחוכמת ניסיון. אנדראס התרשם עד מאוד מטבעיותו האנושית של ישוע. הוא מעולם לא התעייף מלחשוב כיצד יכול אחד אשר חי כה קרוב לאל להיות כל-כך חברי ומתחשב בבני האדם.

במהלך כל התקופה הזו דיבר ישוע בבית הכנסת אך ורק פעמיים. בחלוף שבועות ההמתנה הרבים הללו, החלו לדעוך הדיווחים על הטבלתו ועל סיפור היין בכנא. וישוע דאג לכך שבזמן הזה לא יתרחשו שום ניסים-לכאורה. ואולם, אפילו שהם חיו די בשקט בבית-צידה, דיווחים על אודות מעשיו המשוניים של ישוע הגיעו עד לאוזניו של הורדוס אנטיפס, וזה בתורו שלח מרגלים על-מנת לגלות מה מעשיו. ואולם, הורדוס היה מודאג יותר מפעילות ההטפה של יוחנן. הוא החליט לא להפריע לישוע, אשר עבודתו נמשכה בשקט כזה בכפר נחום.

מסמך 137

בזמן הזה ביקש ישוע ללמד את עמיתיו את היחס הראוי כלפי קבוצות הדתיות והמפלגות הפוליטיות השונות בפלשתינה. מילותיו של ישוע תמיד היו, "אנחנו מבקשים לזכות בלב כולך, אך איננו נמנים על מי מהן."

הסופרים והרבנים כונו יחד בשם פְּרוֹשִׁים. הם כינו עצמם בשם "האחים". במובנים רבים, הם היו את הקבוצה המתקדמת ביותר בקרב היהודים, באמצע מנהגים רבים אשר לא נכללו במפורש בספרי הקודש העבריים, כדוגמת האמונה בתחיית המתים, דוקטרינה אשר מוזכרת אך ורק על-ידי דניאל מן הנביאים האחרונים.

על הצדוקים נמנו הכוהנים ויהודים עשירים מסוימים. הם לא הקפידו כל-כך על אכיפת החוק. לאמיתו של דבר היו הפרושים והצדוקים מפלגות דתיות ולא כתות דתיות.

האיסיים היו כת דתית אמיתית, אשר נוסדה בזמן מרד המכבים. במובנים מסוימים היו דרישותיהם מחמירות מאלה של הפרושים. הם אימצו אמונות ומנהגים רבים מן הפרסים, חיו במנזרים כמסדר אחווה, נמנעו מנישואין, וחלקו את כלל הרכוש. הם התמתחו בלימוד על מלאכים.

הקנאים היו קבוצה של לאומנים יהודיים עִזִּים. הם טענו שכל הדרכים הנין כשרות על-מנת להשתחרר מעול הכיבוד הרומי.

ההרודיאנים היו מפלגה פוליטית גרידא, אשר ביקשה להשתחרר מן השלטון הרומי הישיר באמצעות כינונה מחדש של השושלת ההרודיאנית.

בטבורה של פלשתינה חיו השומרונים, אשר עמם "נמנעו היהודים מלהתערבב", על-אף שחלקו אמונות דומות רבות עם התורה היהודית.

כל המפלגות והכתות האלה, לרבות אחוות הנזירים הקטנה יותר, האמינו בביאת המשיח ביום מן הימים. כולן ציפו לגואל האומה. אך ישוע הבהיר באופן אשר איננו משתמע לשתי פנים כי הוא ותלמידיו לא יצטרפו לאף אחת מאסכולות המחשבה או המנהג האלה. בן האדם אינו נמנה עם הנזירים ואף לא עם האיסיים.

ואף כי מאוחר יותר הנחה ישוע את השליחים לצאת, כיוחנן בזמנו, לבשר את בשורת הממלכה ולהנחות מאמינים, הוא שם דגש על בשורת "החדשות הטובות על ממלכת האלוהים". הוא תמיד הדגיש בפני אחיו כי עליהם "לאהוב, לגלות חמלה ואהדה". במוקדם הוא לימד את חסידיו כי ממלכת האלוהים הינה התנסות רוחנית הנוגעת לכינונו של האל בלבבות בני האדם.

וכך, במהלך תקופת ההמתנה של טרום היציאה לעבודתם הציבורית, בילו ישוע והשבעה שני ערבים בכל שבוע בלימוד כתבי הקודש העבריים בבית הכנסת. בשנים מאוחרות יותר, לאחר תקופות אינטנסיביות של עבודה ציבורית, התבוננו השליחים לאחור על ארבעת החודשים הללו והחשיבו אותם לתקופה היקרה והמועילה ביותר אשר בילו עם המאסטר. ישוע לימד את הגברים הללו את כל מה שהם היו מסוגלים לספוג. הוא לא שגה בלימוד-יתר שלהם. הוא לא גרם אצלם לבלבול אשר נובע מהצגתה של אמת גדולה הרבה יותר מיכולתם לקלוט.

8. הדרשה על אודות הממלכה

ביום שבת ה-22 ביוני, מעט לפני שיצאו למסע ההטפה הראשון שלהם, ועשרה ימים לאחר מאסרו של יוחנן, עלה ישוע בפעם השנייה מאז שהביא את שליחיו לכפר נחום אל דוכן החזן בבית הכנסת.

ימים ספורים לפני שישוע נשא את הדרשה על "הממלכה", בשעה שהוא עבד במספנה, פטרוס הביא לו את החדשות על מאסרו של יוחנן. ושוב הניח ישוע את כליו, הסיר את סינרו, ואמר לפטרוס: "הגיעה שעת האב. הבה נתכונן לבשר את בשורת הממלכה."

ישוע עבד בפעם האחרונה על שולחן הנגרים באותו יום שלישי, ה-18 ביוני, שנת 26 לספירה. פטרוס יצא במהירות מבית המלאכה ועד לשעות אחר הצהריים המוקדמות סיים לאסוף את כל חבריו, השאיר אותם בַּמטע ליד החוף ויצא לחפש את ישוע. אך הוא לא הצליח למצוא אותו, מכיוון שהמאסטר הלך להתפלל במטע אחר. והם לא ראו אותו עד לערב של אותו יום, עת חזר לביתו של זבדיה וביקש מזון. למחרת הוא שלח את אחיו יעקב לבקש את הזכות לדבר בבית הכנסת בשבת הקרובה. רב בית הכנסת שמח מאוד שישוע שוב נאות להנהיג את התפילה.

בטרם הוא נשא את הדרשה הזכורה הזו על אודות ממלכת האלוהים, הצעד המוכרז הראשון בקריירה הציבורית שלו, הוא קרא מן התורה את הפסוקים הבאים: "וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכֶּת כֹּהֲנִים, וְגוֹי קִדּוּשׁ. יְהוָה שֹׁפְטֵנוּ, יְהוָה מַחֲקֵנוּ, יְהוָה מְלָכֵנוּ; הוּא יוֹשִׁיעֵנוּ. יְהוָה צְבָאוֹת מֶלֶכִּי וְאֱלֹהֵי יְהוָה מֶלֶךְ גָּדוֹל עַל כָּל הָאָרֶץ. חֶסֶד הָאֵל עַל יִשְׂרָאֵל בְּמַמְלָכָה. בְּרוּךְ כְּבוֹד יְהוָה מְלָכֵנוּ."

וכאשר סיים לקרוא, אמר ישוע:

"באתי אליכם לבשר על ייסודה של ממלכת האב. בממלכה הזו ישכנו, אלה לצד אלה, נשמות היהודים ונשמות הגויים, העשירים והעניים, החופשיים והעבדים, זאת על שאין אבי נושא פני איש; ועל שאהבתו וחסדו שלוחים לכל."

"האב שבשמיים שולח את רוחו לשכון בדעת האדם, וכאשר אסיים אני את עבודתי על-פני האדמה הזאת, או אז תשטוף ותרחץ רוח האמת כל בשר. או אז רוחו של אבי, עם רוח האמת איתה, תעזור לכם להתבסס בממלכה הקרבה, בממלכה של הבנה רוחנית ושל צדק אלוהי. ממלכתי שלי איננה מן העולם הזה. בן האדם לא יוביל צבאות בקרב על-מנת לכונן בעולם כס של עוצמה או ממלכה מפוארת. כאשר בוא תבוא ממלכתי, אתם תדעו אל נכון את בן האדם כנסיך השלום, כעין התגלות של האב הנצחי. בעוד שילדי העולם נלחמים לייסוד ולהרחבה של מלכויות העולם הזה, תלמידיי יבואו בשערי ממלכת השמיים באמצעות החלטותיהם המוסריות ובעצם ניצחונותיהם הרוחניים; וכאשר הם יבואו בשעריה, הם ימצאו אושר, צדק וחיי נצח."

"אלו אשר דורשים בראשונה את מלכות האלוהים, ובכך מתחילים לבקש להידמות לאבי באצילותו, יקבלו מהרה את כל הדרוש להם. אִמֵּן אִמֵּן אִמֵּן לָכֵם, כֹּל אֲשֶׁר לֹא יִקְבַּל אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים כִּילֵד, הוּא לֹא יָבֹא בָּהּ."

"וכי יאמר אליכם איש בַּעַת הַהִיא, הִנֵּה פֶה הַמַּלְכוּת, או הִנֵּה שֵׁם הָאֵל, אֵל נָא תִאֲמִינוּ, שֶׁכֵּן מַלְכוּתוֹ שֶׁל אָבִי אֵינָה נֹוגַעַת אֶל הַדָּבָר הַחוּמָּרִי וְלִנְרָאָה לַעֵין בֶּשֶׁר. מַמְלָכָה זֹאת שֹׁכֶנֶת בְּקִרְבְּכֶם אֲפִילוּ כַּעַת, שֶׁכֵּן בְּאִמִּיתוֹת הַדְּבָרִים, הִיא שֹׁכֶנֶת בְּכָל אֶתֶר וְאֶתֶר שֶׁבּוֹ מִנְחָה רֹוח הָאֵל אֶת נִשְׁמַת הָאָדָם וּמְדִרִיכָה אוֹתָהּ. וּמַמְלָכָה זֹאת צִדְקָה הִיא, וְשָׁלוֹם וְשִׁמְחָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ."

"אמת היא כי יוחנן הטביל אתכם כעין סמל לתשובה בעבור חטאותיכם, אך כאשר תבואו בשערי ממלכת השמים טבול תטבילו ברוח הקודש."

ולא יהיה עוד בממלכת אבי לא יהודי ולא גוי וגר, אלא המבקשים להגיע לשלמות בדרכים של שירות. אי לכך מכריז אני כי הַחֶפֶץ לְהִיּוֹת גָּדוֹל בְּמַמְלַכַת אָבִי, נִדְרָשׁ בְּטֶרֶם הִיּוֹתוֹ גָּדוֹל לְהִיּוֹת מִשְׁרָת לְכָל. אִם תִּבְקָשׁוּ לְשִׁרְתָּ אֶת אֲחֵיכֶם, תִּשְׁבּוּ לְצִדִּי בְּמַמְלַכְתִּי, מִמֶּשׁ כֶּשֶׁם שְׁאֵנִי, אֲשֶׁר מִשְׁרַת כַּעַת בִּלְבוּשׁ יִצוֹר, אֲשֶׁב עוֹד מֵעַתָּה לְצַד אָבִי בְּמַמְלַכְתּוֹ שְׁלוֹ.

מסמך 137

"הממלכה החדשה הינה כזרע הצומח באדמת השדה הטובה. לא במהרה תניב מלוא פריה. נדרש הזמן לחלוף מן העת שבה תיוסד הממלכה בנשמת האדם, ועד להבשלתה כפרי של צדקת נצח ושל גאולת עד.

"וממלכה זו, אומר אני לכם, איננה ממלכה של כוח ועוז, והיא איננה אֶכִּילָה וְשִׁתִּיָּה, כִּי אם חיי צִדְקָה הולכת וגדלה וְשִׁמְחָה מתעצמת בשירות אבי היושב במרומים, שירות אשר צומח והופך שלם. האין אבי אמר על ילדיו מן העולם, 'היו שלמים אתם, כשם שאני הנני שלם'.

"ואנוכי באתי לבשר לכם את הבשורות הטובות של הממלכה. לא באתי להכביד את העול הכבד על אלו אשר לא יבואו בשעריה. הנני מכריז לפניכם על הדרך החדשה, הטובה יותר, ואלו אשר יוכלו לבוא בשעריה של הממלכה אכן ייהנו ממנוחת אלוה. ואף אם תידרשו לשלם מחיר ממחיריו של העולם על-מנת לבוא בשעריה, עוד קבל תקבלו בעבור כל זאת אשר עשיתם אלפי מונים שמחת רוח ויתרון של רוח, בעולם הזה ובעולם הבא של חיי הנצח.

הכניסה בשערי ממלכת האב איננה מבקשת לה צבאות כבירים במצעד, ואף לא מוט מלכויות עולם, או אחרית וכלה למעשי השעבוד. ממלכת השמים קִרְבָּה לבוא, וכל אשר יבוא בשעריה ימצא שפע דרור ושמחת גאולה.

"וממלכה זו הינה ממלכת עולם. והבאים בשעריה ירקיעו לימין אבי; וודאי ישבו לימינו ביושבו בהדר פרדיס. וכל האיש הבא בשערי ממלכת השמים יהיה לבן האל, ובבוא העת ירקיע אל האב. כִּי אֲנִי לֹא בָאתִי לְקַרְא אֶת הַצָּדִיקִים, כִּי אִם אֶת הַחוֹטְאִים, ואת כל הצמאים ואת כל הרעבים לצדקה של מושלמות אלוה.

"יוחנן קרא לכם לשוב מדרככם ולהכין את עצמכם לקראת בוא הממלכה; ואילו כעת בא אני להכריז באוזניכם כי האמונה, היא מתת האל, היא-היא מחיר הכניסה בשערי ממלכת השמים. אם רק תאמינו כי אבי אוהב אתכם אהבה אשר אין לה קץ, כי אז תבואו בשערי ממלכת האל."

וכאשר ישוע סיים לומר את דבריו, הוא התיישב. כל השומעים אותו נדהמו לשמע מילותיו. תלמידיו התפלאו. אך האנשים לא היו מוכנים לקבל את הבשורה הטובה מפיו של אֶל-אדם זה. כשליש מן השומעים אשר שמעו את הדברים האמינו למסר, אף כי התקשו להבינו במלואו; כשליש מן השומעים התכוונו בלבם לדחות מושג רוחני גרידא מעין זה של הממלכה הקרבה; ואילו השליש הנותרים לא הצליחו לתפוש את דבר הלימוד, ורבים האמינו באמת ובתמים כי האיש "יצא מדעתו".